

Šopek vijolic.

Pomlad, otroci, pomlad! Vun iz hiš, vun iz zatohlih sob, vun na jasna, smejoča se polja, kjer se šepetaje pogovarjajo gorki pomladanski vetrovi s cveticami, z rumenimi citrončki in z žvrgolečimi ptiči! Vun, vun — solnce je tako toplo in prijazno, tako zlati so njegovi žarki, tako zlati in cvetoči so travniki, tako zlat in cvetoč in bisern je ves prelepi božji svet! . . .

Šli smo, vriskáje smo planili otroci na plano, obstali smo pod težkimi, najslajšega vonja polnimi oblaki belega cvetja, ki je ogrinjalo kakor prelesten pajčolan jablane na holmu, zadaj za domačo hišo. Sijajnomodro, vsečisto, tako lepo sinje nebo se je bôčilo nad nami, in spenjalo se je vedno više in više, na tem bleščecem nebu, na tem prejasnem, vseprostranem nebeškem stropu pa je visel pripet zlat lesteneč, žarko solnce.

Pomlad, pomlad! . . .

Prsi so se nam napejale, iz grl so nam vrele pesmi. Stali smo vrhu holma, vriskali smo in gledali v dolino, kako se je v svetlem solncu lesketala bela Jašnjenica, naša preljuba rojstna vas. Gledali smo na temno, bučečo Jatno onostran doline: mračni smrekovi gozdovi, moji prijatelji, so mi završali s hriba v pozdrav, segli mi tajno v roko . . . Pozdravljena, ti bela Jašnjenica, pozdravljena, ti šumeča Jatna! . . . Dalje so krožili naši pogledi, vozili so se nad morskozele-nimi travniki, ki so se kakor širno, valujoče in z bisernim cvetjem posuto jezero bleščali iz doline, s trobenticami, vijolicami in zvončki prepreženih bregovitih tratah, in dvigali so se do samevajočih obdolin-skih dobráv, kjer so kakor bele device srebréle vitke breze v zlati vedrini neba . . .

Vseh najlepših pesmi polna so bila naša otroška srca: v naših očéh je cdsevalo nebeško nebo, je odseval raj . . . Kje ste, ptički, vi ljubeznjivi, da bi prepevali z nami vred v tej prekrasni pomladi? — Ej, nič bati! . . . Vse polno je bilo ptičkov in ptičk, od

vsepovsod so zvončkljali njihovi sladki glasovi v naše ubrano petje. Skriti v cvetocih, mamljive dišave razširjajočih kronah jablan in hrušk in črešenj, so žvrgo-leli ščinkovci in strnadi, so se oglašale sinice, repnikarji in penice. Nad rožnonadahnjnimi, zardele cve-tove rosečimi vrhovi breskev v vinogradu pod nami so se žgoléč spreletavali svatovskopisani, rdeče in zlato izpreminjajoči se liščki, pomladanski kraljički: njih veseli, brbljavi roj se je zibal v sinji modrini, blestél je v žarki solnčni svetlobi, plul je ščebetaje po svoji nezačrtani zračni poti naprej... In tam, na bližnji smreki, nedaleč od nas, je žvižgal črni, črni kos. Pozdravljene, kosove pesmi, izmed vseh ptičjih pesmi meni najljubše!... Žvižgal je črni, zlatokljuni kos, prepeval je, in njegove globoko občutene, čustev polne, zdaj otožne, zdaj vesele pesmi, v katerih je bilo toliko hrepeneče bôli in toliko prekipevajoče ra-dosti ter hvaležnih slavospevov do Stvarnika, so se zlivale v tok naših pojočih glasov. Tudi rujno-gruda, plaha taščica se ni več skrivala, gostolela je v bliž-njem grmovju, nagibala vrat in repek, in se je kla-njala, klanjala pomladi. Visoko nad nami po so se bliskale v jasnem žaru plahutajoče peroti v daljavo letečih golobov in grlic, nekje daleč je vršala prek neba jata krakajočih vran, za njimi so se po-ganjali prhutáje posamezni pari blestečih šoj, pisanih srak in našopirjenih žoln. Iz gozda zadaj za holmom je ve-nomer kukala boječa kukavica, ki je ni hotelo biti na izpregled. In nad dolino so se kosale v sinjem ozračju bliskovite lastovke, ki so se bile že davno povr-nile z juĝa nazaj domov...

Stali smo na holmu, vriskali, gledali in poslušali.

»Pojdimo na breg, po cvetice!« — se je nena-doma domislila Malka.

»Saj res, po cvetice, po cvetice!« — smo ji pri-trdili soglasno vsi ostali otroci, Zalka, Slavko in jaz.

Takoj smo skokoma zdrveli po holmu navzdol, prek smejočih se travnikov; brodili smo po visoki do-kolenski travi, med zlaticami, marjeticami, ključni-cami in spominčicami; tekali smo za metulji, za ci-trončki in za admirali; skakljali smo kakor jagnjeta

semintja in smo se veselili pomladi. Od vseh strani je rosilo na nas, na naše glave, in na docvelo, dehtečo travo snežnobelo cvetje z bližnjih jablan in hrušk. Mi pa smo drveli s plešočimi južnimi vetrovi vred vse dalje navzdol ...

Na najbolj prisojnem in najbolj solnčnem bregu smo vsi naenkrat obstali in skoraj vsi hkrati naenkrat zavriskali:

»Vijolice! Vijolice!« —

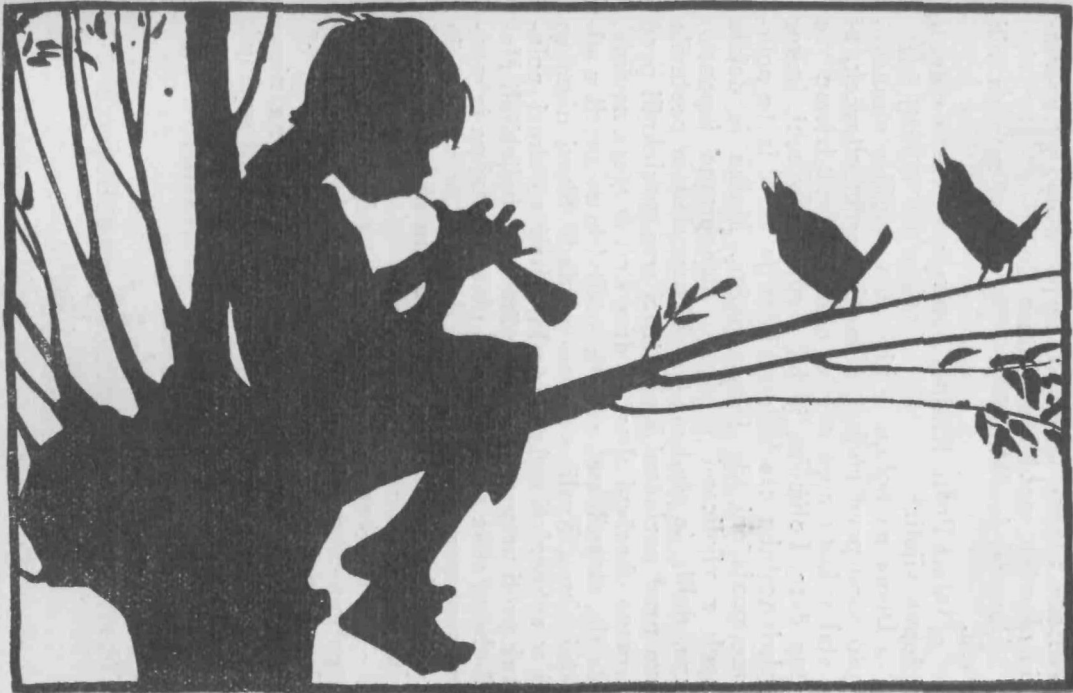
Breg je bil ves pokrit z modrimi opojnodišečimi vijolicami, tako lepimi in deviškimi, da bi se jih človek skoraj ne upal dotakniti, da bi jih gledal samo zdaleč in samo zdaleč duhal njih sveži vonj. Sklonili smo se in jih začeli trgati.

Še nižje pod nami, na jasni loki, so se solnčile rumene preproge trobentic, kraj njih, v senčnem dolu, se je zibala dolga vrsta belih, visokih zvončkov, popolnoma spodaj, na prostorni livadi, pa so brázdili topli pomladanski vetrovi prek šumečega, plavega morja ljubkih, v svoje svetlo naročje vabečih spominčic. Kakor z zlato mrežo prevlečen se je iskril vsekrog nas, nad nami, nad cveticami in nad našimi ljubečimi mislimi, z opojnim, balzamičnim južnim dihom prepojeni zrak, skozi katerega so škropili kakor blagoslov z nebes svetli solnčni žarki na zemljo. Iz za holma, iz doline, so se svetila v solncu široka okna belih hiš vedno vriskajoče Jagnjenice; zadaj za vasjo pa se je kakor velik, živ, z belimi zvončki opletен venec zibal na cvetočih ravnih livadah nemirni krog radostnih vaških otrók ...

Kmalu smo si natrgali vijolic; zložili smo jih skupaj in jih povezali v en sam velik, lep in dehteč šopek; in zavriskali smo od veselja — tako krasno je bil sestavljen ta šopek, tako presladko je puhtel od njega pomladanski vonj, da bi ga bili venomer srkali vase.

»Komu bi dali ta šopek?« je vprašala Zalka. »Ali materi ali očetu?«

Vsi smo začeli premišljevatí. Nato pa je rekla Malka, najstarejša izmed nas:

Kaustno tekmovanje.

»Materi in očetu, obema, bomo tudi prinesli cve-
tic, seveda . . . Ta prelepi šopek vijolic pa dajmo Ma-
teri Božji, nesimo ga domov in postavimo ga na Ma-
rijin oltarček, pred kip Matere Božje!«

Obveljal je Malkin predlog, in vsi smo ga bili
veseli.

»Materi Božji, Kraljici pomladi, na čast naj dehti
ta šopek vijolic!«

Doma na holmu, v hiši, smo stopili v stransko,
lepšo sobo pred majhni, domači Marijin oltarček, ki
je stal v kotu med dvema oknoma brez izjeme vse
letne čase. Polumrak je bil razprežen v sobi, kakor
s skrivnostnim ozvezdjem obdan je žarel iz te polu-
teme pozlačeni kip Brezmadežne. Malka je dejala
šopek z vijolicami v visoko, ličnopisano japonsko
vazo, dolila je studenčnice, in naposled je postavila
vazo pred pozlačeni kip. Otroci smo pokleknili pred
skromno okrašeni oltarček drug kraj drugega na trda,
gola tla, sklenili smo roke k molitvi in se zazrli v mi-
lostni obraz Kraljice večne pomladi. Skozi okna so
lili v sobo zlati solnčni žarki, hiteli so skozi polu-
mrak proti preprostemu oltarčku in so poljubljali Ma-
riji obraz, roke in njen modri plašč. Zunaj pa je med-
tem venomer šumelo — vse dalje so se v dehtečih
krogih vili okrog holma, okrog hiše in okrog cvetočih
polj topli pomladanski vetrovi.

Takrat so se pa vrata naenkrat odprla in v sobo
je potihoma stopila mati; takoj nas je zapazila, v
polumraku klečeče, njen pogled je splaval proti ol-
tarčku, k svežemu šopku dišečih vijolic; na njena
vela, izmučena lica pa se je razlil tih in mil smehljaj,
v njenih očeh se je utrnila solza sreče.

Cvetinomisrski.

